

med er Løsningen heelt fuldbdyrdet, og saa kan den Løste, hvis han begjærer det, blive tagen til Herrens Bord af den Sjælesørger, som han med fri Villie, Tillid og Tro har sluttet sig til, blive tagen til Herrens Bord af ham, ikke privat, men i Forening med den Menighed, hvilken hans nu valgte Sjælesørger forestaaer; da er han atter knyttet til en Menighed, da er Menighedsforholdet paany bragt i Orden. Det viser sig saaledes, at, hvad der ifølge Loven af 1855 først og fornemmeligst skal gjøres, er at knytte det nye Baand for siden at faae det gamle løst, faae det knyttet saaledes, at det kan blive saameget inderligere og stærkere, som det er knyttet frivilligere. Det er ikke nogen ny Betragtningssaaade af Loven af 1855, som jeg her kommer frem med; den er fra første Færd af under Forhandlingerne i Rigsdagen i 1855 bleven gjort gjældende af en Mand, som antog sig denne Lovs Fremme, og hvis Ord havde Noget at betyde, nemlig af den daværende Kultusminister. Han udtalte blandt Andet Følgende: „Ophævelsen af Menighedsforholdet er aldeles uførenelig med den Betydning, som efter Ministeriets Anstuelse bør lægges i denne Foranstaltning som et Middel til, ikke at opløse, men netop gennem Frigjørelsen at befæste og udvikle Menighedsforholdet som Grundlag saavel for vor nærværende kirkelige Tilstand som for enhver tilkommende Kirkeforsatning.“ — Jeg skal tillade mig hertil at knytte en slygtig Sprogbemærkning. Det er temmelig almindeligt at sige: at løse Sognebaand til en anden Præst, men det er ikke ganske correct. Man kan løse sig fra Noget, men man kan ikke løse sig til det. Hvoraf er denne Ucorrecthed kommen? Fordi Enhver, der taler om at løse Sognebaand, først og fremmest seer hen til den Præst, til hvilken Løseren slutter sig; han bliver Hovedpersonen, og den Præposition, der peger hen paa ham, bliver som den vigtigste af de tvende Præpositioner bevaret, medens Præpositionen „fra“ bliver overseet og glemt tilligemed den Præst, der bliver forladt. Efter den Forestilling, som man til dagligt Brug gjør sig, er Tilslutningen den vigtigste Deel af Sognebaandsløsningen.

See vi nu hen til det foreliggende Lovforslag, da er det ganske vist, at der i det ogsaa tales om at løse Sognebaandet til en Præst, til en Geistlig; der tales ikke blot om at løse Sognebaandet til ham, men ogsaa om at slutte sig til ham, ja, om at danne en Menighed om ham. Men vi maae vel lægge Mærke til, at Talsen dog kun er om at slutte sig til en tjenstedig Præst, som er sat ud af Virksomhed, som ikke er bunden ved nogensomhelst Embeds- pligt, som forsaavidt heller ikke har noget Ansvar, som vel kan paatage sig at udføre kirkelige Forretninger, ogsaa sacramentale, men som ikke kan gjøre det i eget Navn, paa egne Vegne, men maa paatage sig dem paa Andres Ansvar, en Præst, som er uden Menighed, som ikke kan siges som Præst at staae i noget- somhelst Forhold til nogensomhelst Menighed, gennem hvem der altsaa for dem, der slutte sig til ham, heller ikke kan tilveiebringes noget- somhelst Menighedsforhold. Det nye Lovforslag lader altsaa i det Hele Menighedsforholdet, som i den tidligere Lov blev bragt frem som det Vigtigste, som det, der skulde lægges til Grund, træde tilbage og forsvinde.

Hvor bliver da efter Lovforslaget Den først hen, der slutter sig til en Præst, som er uden Menighed og uden Forhold til en Menighed? Lovforslaget lader os ikke længe i Uvisshed derom. Det siger til Sognebaandsløserne: „Hvorfor ville I søge hos Andre, hvad I selv have? Seer hen til Eder selv! Hvorfor ville I søge et Samsund udenfor Eder med andre Menigheder, som I kunne oprette med Eder selv? I kunne jo gjøre Eder selv til en Menighed. Hvorfor ville I lade Eder binde ved et Menighedsbaand til andre Menigheder? I kunne jo selv binde. I have jo selv den hele Kirkemagt; I kunne baade løse og binde. Ere I blot mandstærke nok, have I blot naaet Tallet 20, saa kunne I tage Magten af Eder selv, saa kunne I kalde en Prædikant og binde ham til Eder og Eders Samsund. Vel skal hans Kalbelse, for at kjendes gyldig, efter Ansøgning stadfæstes af Landets Konge, men selve Magten, ifølge hvilken I constituere Eder som Menighed, behøver ingen høiere Stadfæstelse; den have I af Eder selv. I danne, naar I